

ΤΟΥ **Γιάννη Ελαφρού**

«Όχι» από τη σκοπιά της ρήξης, «Όχι» στο ευρώ και στην ΕΕ

Η αιφνιδιαστική κίνηση του Αλ. Τσίπρα να προκαλέσει δημοψήφισμα πάνω στην πρόταση της τρόικας είναι μια πολιτική ντρίμπλα, αλλά μέσα στο προαύλιο της ευρω-φυλακής, εντός του ασφυκτικού αντιλαϊκού και αντιδραστικού πλαισίου που καθορίζεται από το ευρώ και την ΕΕ, την εξυπηρέτηση του ληστρικού και χιλιοπληρωμένου χρέους και τα συμφέροντα της ολιγαρχίας και του κεφαλαίου. Παρότι η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ επιδιώκει να ελέγξει, αξιοποιήσει και τελικά εκτονώσει τη λαϊκή αντίσταση στα μνημόνια (παλιά και νέα), η οποία πλέον στρεφόταν και εναντίον της, ο ελιγμός αυτός ανοίγει αντικειμενικά δυνατότητες για να εισβάλει το εργατικό, λαϊκό και νεολαιίστικο «όχι» στο προσκήνιο, να οξύνει τις αντιφάσεις και τις δυσκολίες της κυρίαρχης πολιτικής, να απαιτήσει τη συνολική ρήξη με την ΕΕ, το ΔΝΤ, τα συμφέροντα του κεφαλαίου και την μνημονιακή καπιταλιστική βαρβαρότητα.

«Μια συμφωνία είναι δυνατή, είμαστε πλέον πολύ κοντά», έλεγε την Παρασκευή το απόγευμα, λίγο πριν την κυβερνητική σύσκεψη που αποφάσισε το δημοψήφισμα ο Γ. Βαρουφάκης. Και με βάση όσα βγήκαν στη δημοσιότητα, οι προτάσεις της τρόικας και της συγκυβέρνησης βρίσκονταν σε διαρκή πορεία σύγκλισης, κυρίως στους στόχους και στην κατηγορία των μέτρων που πρέπει να ληφθούν (βλ. και σελίδα 5) σε μια κατεύθυνση αντιλαϊκών μέτρων, έκφραση του σύγχρονου σφαγείου της ΕΕ και των αντιδραστικών αστικών αναδιαρθρώσεων.

Πού χάλασε, προς το παρόν τουλάχιστον, η συμφωνία;

Πρώτον, στην άρνηση Βερολίνου, Βρυξελών και Ουάσινγκτον να δώσουν εκείνο το πολιτικό πλεονέκτημα που θα επέτρεπε στην κυβέρνηση Τσίπρα να διαχειριστεί πολιτικά τη συμφωνία (καταρχήν μια σαφέστερη από προηγούμενες δήλωση για ρύθμιση του χρέους). Καθώς

επίσης και στην ασφυκτική διαδικασία (με αυστηρούς ελέγχους) για την δανειοδότηση της Ελλάδας, με αποτέλεσμα να μην δημιουργείται το «αναπτυξιακό σοκ» που ήθελε ο ΣΥΡΙΖΑ. Τα δύο αυτά σημεία αποτελούν και σημαντικές διεκδικήσεις μερίδας του ελληνικού κεφαλαίου, που δεν ικανοποιούνται. Ταυτόχρονα, βέβαια, οι αντιδράσεις στην κοινωνική και πολιτική βάση του ΣΥΡΙΖΑ ήταν ολοένα και πιο οξυμένες, δείχνοντας πως η κυβέρνηση θα βγει σοβαρά πληγωμένη από τη διαδικασία ψήφισης νέας συμφωνίας μνημονιακού τύπου. Γιατί βεβαίως οι μαχόμενοι αριστεροί εντός του ΣΥΡΙΖΑ δεν θα ακολουθούσαν προτροπές να παραμείνουν σιωπηλοί στις θέσεις τους για να παρέμβουν από τα μέσα και να μην συμβάλουν σε «αριστερή παρένθεση».

Η κίνηση για δημοψήφισμα εντάσσεται ξεκάθαρα από την κυβέρνηση στη διαδικασία της διαπραγμάτευσης, για έναν «έντιμο συμβιβασμό», εντός της κοινού ευρωπαϊκού οικοδομήματος, όπως αναφέρει το προχθεσινό διάγγελμα Τσίπρα. Δεν είναι επιλογή ρήξης. Απεναντίας. Εξάλλου δεν υπάρχει κάποιο άλλο σχέδιο από τη συγκυβέρνηση. Είχαμε πει, πως η πορεία προς μια συμφωνία της κυβέρνησης με τους δανειστές, που δεν μπορεί παρά να έχει αντιλαϊκό περιεχόμενο, μπορεί να έχει απότομες στροφές, ανακατατάξεις και αναταράξεις, καθώς πρέπει να βρει τρόπους να ενσωματώσει την εργατική λαϊκή τάση που εξέφραζε μια τάση ανατροπής της μνημονιακής πολιτικής. Στην ουσία η κυβέρνηση επιδιώκει να μετατρέψει το «Όχι» στην «πρόταση των θεσμών» σε ένα «Ναι» στην δική της εκδοχή για ένα πιο λάιτ μνημόνιο, με καταστροφικές συνέπειες όμως κοινωνικές, πολιτικές, αξιακές.

Αυτό όμως καθόλου δεν σημαίνει πως η κόντρα στην πορεία προς το δημοψήφισμα και μετά απ' αυτό θα περιοριστεί σε μια επιλογή ανάμεσα στο μνημόνιο εσωτερικού ή στο μνημόνιο εξωτερικού. Καταρχήν, το αστικό στρατόπεδο, από τη ΝΔ μέχρι το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι και από τους επιχειρηματικούς κύκλους μέχρι τα ΜΜΕ, θα υψώσει τον πήχη, θέτοντας ως πραγματικό ερώτημα του δημοψηφίσματος το «ναι ή όχι» στο ευρώ και στην ΕΕ (αυτό που εννοούν ως Ευρώπη), το ναι ή όχι στη σταθερότητα εντός του καπιταλισμού, που για εκατομμύρια πλέον σημαίνει σταθερότητα στην μιζέρια και την εξαθλίωση.

Γι' αυτό το εργατικό, λαϊκό και νεολαιίστικο «Όχι» βρίσκεται απέναντι στο αστικό και αντιδραστικό «ναι», αλλά είναι διαφορετικό από το κυβερνητικό «όχι». Είναι ένα τριπλό «όχι»: Όχι στην βαρβαρότητα της τρόικας και των προτάσεών της. Όχι στις κυβερνητικές μνημονιακές προτάσεις και την πορεία διαχείρισης και υποταγής. Όχι στο ευρώ και στην ΕΕ. Είναι ένα όχι από τη σκοπιά της ρήξης, για να διακοπούν οι διαπραγματεύσεις εδώ και τώρα, για να μην υπάρχει νέα συμφωνία - μνημόνιο με ΕΕ - ΔΝΤ.

Αυτό το «όχι» θα εκφραστεί μαχητικά και στην κάλπη, αν και όποτε στηθεί, αλλά κυρίως

στους αγώνες, ξέροντας πως τον άλλο δρόμο θα τον επιβάλλει ο οργανωμένος λαός, με την πρωτοπόρα συμβολή μιας μετωπικά συγκροτημένης άλλης, αντικαπιταλιστικής και ανατρεπτικής Αριστεράς. Η αντικαπιταλιστική Αριστερά, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η πολιτική συνεργασία με την ΜΑΡΣ και άλλες δυνάμεις, όλη η μαχόμενη Αριστερά θα δώσει την μάχη για να εκφραστεί και στους δρόμους και στην κάλπη αυτό το «όχι». Και μπορούν να το κάνουν με τον πιο ολοκληρωμένο και πειστικό τρόπο, μπορούν να πρωτοστατήσουν μέσα στον λαό, γιατί έχουν την πιο ξεκάθαρη άποψη υπέρ της ρήξης, για αποδέσμευση από το ευρώ και την ΕΕ, για την ήττα της κυβερνητικής πολιτικής που εγκλωβίζει τον λαό εντός του λάκκου των λεόντων.

«Το εργατικό λαϊκό “όχι” συνδέεται με το μεγάλο “ναι” στον άλλο δρόμο της συνειδητής ρήξης με ΕΕ - ΔΝΤ, της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης του μαύρου μετώπου. Για την άμεση ικανοποίηση των εργατικών λαϊκών αιτημάτων, την παύση πληρωμών και τη διαγραφή του χρέους, την αποδέσμευση από ευρώ και ΕΕ, την εθνικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων χωρίς αποζημίωση και υπό εργατικό έλεγχο, το κτύπημα των κερδών, του πλούτου και της δύναμης του κεφαλαίου, Για μια νέα Ανοιξη των κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων του λαού μας, ένα διεθνιστικό μήνυμα αντίστασης, αξιοπρέπειας και απελευθέρωσης προς όλους τους λαούς της Ευρώπης και του κόσμου», όπως τονίζει και η ανακοίνωση του γραφείου Τύπου του ΝΑΡ.

Πηγή: ΠΡΙΝ